

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **J. Š.,** zast. JUDr. Jiřím Kolaříkem, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2014, č. j. KrÚ 60852/2014/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 61 A 31/2014 - 32,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 25. 2. 2015, č. j. 61 A 31/2014 - 32, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 22. 9. 2014, č. j. KrÚ 60852/2014/ODSH/8, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 24 456 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Jiřího Kolaříka, advokáta se sídlem Škroupova 561, Pardubice, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona

č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví specifikovanému rozhodnutí žalovaného. Tím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán I. stupně") ze dne 27. 5. 2014, č. j. OSA/P-468/14-D/23, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu"). Za to mu byla uložena pokuta 1 500 Kč.

[2] Přestupek dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně spočíval v tom, že stěžovatel *„dne 8. 3. 2014 okolo 14:15 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Octavia, r.z. X, nerespektoval dopravní značku IP 20a (vyhrazený jízdní pruh pro BUS a Taxi), kdy užil k jízdě v ulici Sukova v Pardubicích vyhrazeného jízdního pruhu určeného pro BUS a Taxi"*.

[3] Podle krajského soudu byl výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud jde o místní vymezení skutku, dostatečně určitý. Vyšel z rozsudků jiných krajských soudů, jakož i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004 – 55, z něhož vyplývá, že je sice v rozporu s § 47 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř."), aby popis skutku byl obsažen v odůvodnění a nikoliv ve výroku, nicméně tato vada zpravidla nebude způsobovat nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí. V daném případě stěžovatel netvrdí, že by se v přibližně shodném čase v druhém vyhrazeném jízdním pruhu ulice Sukova dopustil sám nebo s týmž vozidlem jiná osoba jiného obdobného skutku a nejsou tedy dány žádné objektivní okolnosti, které by mohly vést k záměně skutku. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmý směr jízdy vozidla. Dílčí nepřesnost v místním vymezení skutku nemohla vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí.

[4] Skutkový děj byl dostatečně prokázán výpověďmi dvou policistů. V jejich výpovědích nebyly žádný rozpory. Stěžovatel neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který by bylo možno pochybovat o nevěrohodnosti či nestrannosti policistů, s výjimkou jeho výpočtů možného průběhu skutkového děje. Jeho úvahy jsou pouze hypotetické. Sám doznal, že užil vyhrazený jízdní pruh, pouze popíral, že by jej užil za jiným účelem, než za účelem odbočování. Řidič (pro kterého není jízdní pruh vyhrazen) jej může užít toliko po dobu nezbytnou pro bezpečné provedení manévru odbočení. Jízda přibližně 150 m však takovou potřebu užití neadekvátně přesahuje. Pokud jde o výslech navrhované svědkyně, stěžovatel se o spolujezdkyni zmínil až v odvolání a není o ní žádná zmínka v oznámení o přestupku ani v úředním záznamu, ačkoliv takové údaje bývají obvyklé. K tomu má sice právo, ale taková okolnost podpůrně vypovídá o účelovosti navrhovaných důkazních prostředků.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Stěžovatel se dovolává kasačních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., tedy z důvodů, že řízení je postiženo vadou, která spočívá v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, resp. je s těmito v rozporu, a zároveň byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním

orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto vytýkanou vadu soud měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Rozhodnutí soudu je dále nepřezkoumatelné, když tato nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[6] Soud se nevypořádal s návrhem na výslech svědkyně R. S., když pouze spekuloval o účelovosti takového návrhu. Obviněný může podle setrvalé judikatury navrhovat nové důkazy i v odvolání, jak uvedl Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS. Názor krajského soudu je nepřípadný i s ohledem na to, že stěžovatel nebyl v řízení před správním orgánem I. stupně právně zastoupen. Do oznámení o přestupku se nezapisují všechny osoby nacházející se ve vozidle a tvrzení soudu je zcela nepřípadné. Správní orgány v daném směru nedostatečně zjistily skutkový stav.

[7] Soud se nevypořádal také s námitkou, že žalovaný se nevypořádal s tvrzením, že v řízení nebylo zkoumáno, ani najisto postaveno, že vyhrazený jízdní pruh byl v okamžiku údajného použití řádně označen jako vyhrazený.

[8] Krajský soud se nezabýval, v míře odpovídající závažnosti této námitky, tím, že celá událost nemohla proběhnout způsobem, tak jak byl tento ze strany správních orgánů zjištěn. Stěžovatel předestřel soudu, jakož i předtím žalovanému, svůj výpočet, z něhož vyplývá, že celá událost nemohla proběhnout způsobem, jak vypověděli svědci. S ohledem na dobu rozsvícení signálu se zeleným světlem pro jednotlivé směry je vyloučeno, aby policisté jeli za vozidlem stěžovatele, a toto vozidlo sledovali po celou dobu údajné jízdy ve vyhrazeném jízdním pruhu. Je nerozhodné, že stěžovatel neznal přesné postavení vozidla policistů. Při svých výpočtech vycházel z postavení policejního vozidla, které pro něj bylo nejméně příznivé (tzn. že policejní vozidlo stálo jako první před hranou křižovatky). Stěžovatel dále namítal, že je zde dána důvodnost pochybovat o správnosti výpovědi policisty D., neboť seděl na zadním sedadle a měl tak ztížené výhledové možnosti směrem dopředu.

[9] Není pravdou, že by se doznal k užití vyhrazeného jízdního pruhu. Není zřejmé, z čeho soud, jakož i správní orgány, vycházely, neboť stěžovatel se k přestupkovému jednání nikdy nedoznal. I pokud by tomu tak snad bylo, tato skutečnost nezbavuje správní orgány povinnosti takové jednání obviněnému prokázat.

[10] Stěžovatel nadále trvá na tom, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Výrok nesplňuje požadavky kladené na výrok rozhodnutí ustanovením § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). V ulici Sukova se nacházejí dva vyhrazené jízdní pruhy – jeden ve směru od křižovatky s ulicí Hradecká na náměstí Republiky a druhý v opačném směru. Z výroku rozhodnutí však není patrné, který vyhrazený jízdní pruh měl stěžovatel užít, ani není patrné, odkud a kam měl jet. Z výroku rozhodnutí rovněž není patrné, v jakém úseku, resp. v jakém rozsahu měl obviněný vyhrazený jízdní pruh použít. Přesné vymezení skutku je podstatné i s ohledem na to, že řidič může použít vyhrazený

jízdní pruh mj. v případě odbočování.

[11] Stěžovatel proto navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření sdělil, že se zcela ztotožňuje s napadeným rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[15] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského soudu při tom spatřuje většinou v tom, že se soud nezabýval namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud proto spojil posuzování přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí s přezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Jak již totiž Nejvyšší správní soud judikoval, například v rozsudku ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91: *„Přezkoumal-li Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného, které pro absenci odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatížil vadou nepřezkoumatelnosti rovněž své rozhodnutí.“* Pokud by proto došel k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, bylo by bez dalšího zřejmé, že je touto vadou stižen i rozsudek krajského soudu.

[16] Stěžejní námitkou v tomto směru je to, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro neurčitost výroku.

[17] Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu

dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[18] Způsob, jakým byl v nynější věci ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vymezen skutek, je patrný z bodu [2] tohoto rozsudku. Stěžovatel namítal, že určení místa pouze vymezením ulice Sukova a tím, že šlo o vyhrazený jízdní pruh, je nedostačující. Lze konstatovat, že velmi podobný případ řešil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. ve věci sp. zn. 4 As 28/2010 - 56. Tehdy z pohledu určitosti vymezení místa spáchání přestupku ve výroku neobstálo toto určení: „na silnici I. třídy č. 56 na ulici Frýdlantská v obci Frýdek - Místek“, u něhož Nejvyšší správní soud konstatoval, že neumožňuje přesně zjistit, kde mělo k přestupkovému jednání dojít. K obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014 – 48.

[19] V určení místa spáchání přestupku ve vymezeném skutku ve výroku správního rozhodnutí v nynější věci a ve věci řešené pod sp. zn. 4 As 28/2010 není podstatnějších rozdílů. Je pravdou, že v nyní posuzovaném případu není místo vymezeno pouze ulicí, ale i tím, že se tak mělo stát ve vyhrazeném jízdním pruhu. Nicméně z videozáznamu založeného ve správním spise je zřejmé, že vyhrazený jízdní pruh se nachází na velkém úseku Sukovy ulice, včetně křížení s několika dalšími ulicemi. Žalovaný také nijak nesporoval tvrzení stěžovatele, že v dané ulici se nachází dva vyhrazené jízdní pruhy, každý v opačném směru. Z výroku rozhodnutí tedy nelze poznat ani to, zda se jednalo o pruh směrem k náměstí Míru nebo v opačném směru, ani to, zda byl vyhrazený pruh užit pouze v malém úseku za účelem odbočení, nebo zda byl užit po delší dobu. Navíc ani specifikace vyhrazeným jízdním pruhem by nemusela být dostatečná. Z videozáznamu je patrné, že pruh není umístěn po celé délce ulice Sukova. Pokud by byla sporována správnost jeho vyznačení, o což se ostatně stěžovatel také snaží, pak by bylo nezbytné zkoumat, zda vůbec a případně ve kterých místech byl pruh řádně označen. Řádné vymezení skutku ve výroku tak mohlo mít vliv jak na jeho zaměnitelnost s jiným jednáním, tak s posouzením jeho protiprávnosti i s rozsahem potřebného dokazování. Skutek tedy měl být v daném případě vymezen směrem jízdy vozidla a bližším určením toho, v jakém úseku k užití vyhrazeného pruhu došlo.

[20] Krajským soudem citované závěry rozsudku sp. zn. 3 Ads 21/2004 byly překonány usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS. V něm dospěl rozšířený senát závěru, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu, ale i přestupku, kde jsou tyto náležitosti vysloveně stanoveny § 77 přestupkového zákona, musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Neuvede-li správní orgán takové náležitosti do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.] a soud k nim proto přihlédne pouze k žalobní námitce. O nepřezkoumatelnosti by se dalo uvažovat pouze v případě, že by rozhodnutí neobsahovalo specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad.

[21] V posuzovaném případě se tedy nejedná o nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, neboť v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je popsán směr, kterým stěžovatel jel, jakož i úsek vyhrazeného jízdního pruhu, který měl neoprávněně použít. Nicméně vzhledem k tomu, že tuto vadu stěžovatel řádně v žalobě uplatnil, měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[22] Stěžovatel nevznášel v této souvislosti námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu a Nejvyšší správní soud takovou vadu neshledal ani z úřední povinnosti, když krajský soud odůvodnil, proč nepovažuje za nezbytné, aby byla tato specifikace skutku obsažena ve výroku rozhodnutí, bez ohledu na to, že s tímto závěrem se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[23] Dále stěžovatel poukazoval na to, že žalovaný se nevypořádal s jeho tvrzením, že v řízení nebylo zkoumáno, ani najisto postaveno, že vyhrazený jízdní pruh byl v okamžiku údajného použití řádně označen jako vyhrazený. Tato námitka byla vznesena v jeho odvolání v souvislosti s předchozí námitkou týkající se nedostatečné specifikace skutku, když poukázal na to, že nebylo zdokumentováno řádné značení vyhrazeného jízdního pruhu v opačném směru jízdy, pokud by snad měl tento pruh použít. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k závěru, že je dostatečně specifikován skutek ve výroku a nijak nezpochybnil závěry, které učinil správní orgán I. stupně, je zřejmé, že vycházel z toho, že stěžovatel jel ve směru k náměstí Míru. Bylo tak nadbytečné zabývat se námitkou, která výslovně směřovala do situace, kterou žalovaný nepředpokládal.

[24] Žalobní námitka pak vycházela zejména z odvolací námitky, byť ji dále rozšířila. V žalobě stěžovatel ještě tvrdil, že dokumentace značení neproběhla v době údajného spáchání přestupku, ale v době jiné, a neprokazuje, že by v okamžiku údajného spáchání přestupku byl vyhrazený jízdní pruh řádně označen. Je pravdou, že na tuto žalobní námitku krajský soud výslovně neodpověděl, nicméně z úvah krajského soudu je zjistitelná. Krajský soud jednoznačně uvedl, že je mu zřejmý směr, kterým se stěžovatel pohyboval, tedy k náměstí Míru. Za této situace bylo opět zcela zjevně nadbytečné, aby se zabýval otázkou značení v opačném směru. Pokud jde o provedené rozšíření oproti odvolací námitce, pak je třeba v prvé řadě poukázat na to, že bylo v žalobě značně nezřetelné a primárně žalobní námitka nesměřovala do nesprávně zjištěného skutkového stavu, ale do toho, že se žalovaný neměl řádně vypořádat s jeho odvolací námitkou. Krajský soud se ohledně přestupkového děje zabýval výpověďmi policistů, z nichž vyvodil, že bylo prokázáno, že stěžovatel jel ve vyhrazeném jízdním pruhu přibližně 150 m. Krajský soud tedy považoval s ohledem na značnou neurčitost žalobní námitky za prokázané, že pruh byl řádně označen s ohledem na výpovědi policistů. Krajský soud proto příslušný žalobní bod vypořádal, ačkoliv je pravdou, že výslovně nereagoval na všechny argumenty vznesené stěžovatelem v žalobě. Povinnost soudu řádně odůvodnit své rozhodnutí však nemůže být pojímána tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každé jednotlivé tvrzení účastníka řízení (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, či ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09).

[25] Stěžovatel pak namítal, že se žalovaný i krajský soud nedostatečně zabývaly jím

předloženými výpočty, které zpochybňovaly tvrzení policistů o průběhu spáchání přestupku a v souvislosti s tím i jím navrženými důkazy spočívajícími v listině prokazující intervaly svícení, znaleckém posudku k možnosti průběhu situace, svědecké výpovědi třetího zasahujícího policisty a svědecké výpovědi údajné spolujezdkyně. Stěžovatel v odvolání podrobně popsal, proč s ohledem na intervaly svícení zeleného světla v různých směrech mohlo vyjet auto policistů směrem do Sukovy ulice nejdříve 50 vteřin poté, co tím směrem vyjelo auto stěžovatele. Odvolací orgán se s uvedenou námitkou vypořádal tak, že skutkový děj je již dostatečně objasněn výpověďmi policistů, které se v podstatných okolnostech shodují. Navíc se měl k uvedenému jednání fakticky doznat i stěžovatel. Považoval proto za nadbytečné se touto otázkou dále zabývat a provádět k ní případně důkazy. K odvolací námitce tedy zaujal svůj názor, který je přezkoumatelný.

[26] V žalobní námitce stěžovatel poukazoval na to, že věrohodnost policistů je zásadně zpochybněna, neboť událost nemohla proběhnout tak, jak vypověděli. Popřel, že by se k přestupkovému jednání doznal, navíc by i takové doznání nezbavovalo správní orgán zjistit úplně skutkový stav. Poukázal i na nepřípadnost úvahy žalovaného o tom, že provedení dalších důkazů mohlo být navrženo již při ústním jednání. Znovu navrhl provedení důkazů, které již navrhoval ve svém odvolání. Krajský soud neshledal provádění důkazů důvodným (str. 5 rozsudku), odkázal na rozhodnutí o odvolání, pokud jde o vypořádání žalobních námitek, které jsou shodné s odvolacími (str. 7 rozsudku), a následně ještě k dané žalobní námitce uvedl, že úvahy stěžovatele jsou ryze hypotetické, neboť neznal přesné postavení vozidla policistů a sám doznal, že užil vyhrazený jízdní pruh. Pouze popíral, že by to bylo za jiným účelem, než odbočení. Dále uvedl, že nebyly předloženy žádné důkazy, které by zpochybňovaly nepodjatost policistů vůči stěžovateli a nebyl tak důvod z jejich výpovědí nevycházet. Dále se vyjádřil i k možné účelovosti navrhovaného výslechu svědkyně, pokud byla uvedena až v odvolání. I krajský soud tedy vysvětlil, proč nepovažuje uvedená tvrzení stěžovatele za relevantní a navržené důkazy považuje za nadbytečné. Tyto úvahy mohly být vyjádřeny pregnantněji, ale v rozsudku obsaženy jsou.

[27] Nejvyšší správní soud sice shledal úvahy žalovaného a krajského soudu ohledně stěžovatelem vznesené argumentace týkající se možného průběhu děje za přezkoumatelné, avšak nikoliv za správné. Pokud měla tvrzení stěžovatele, spojená s důkaznímí návrhy, vést ke znevěrohodnění výpovědi policistů, pak není možné vycházet bez dalšího z nerozpornosti jejich výpovědí. Je sice pravdou, že judikatura Nejvyššího správního soudu vychází z premisy, že zpravidla není důvod výpovědi policisty nevěřit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, nebo ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114), z těchto rozsudků však nelze dovodit, že by výpověď policistů byla důkazem nezpochybnitelným důkazy jinými. Ve věci sp. zn. 4 As 19/2007 se tak Nejvyšší správní soud zabýval tím, zda výpočty provedenými stěžovatelem lze výpověď policisty znevěrohodnit a dospěl k závěru, že nikoliv, neboť verzi uváděnou policistou považoval za možnou a tvrzení týkající se vzdálenosti i časových údajů pouze za odhad. V nyní posuzované věci stěžovatel předestřel konkrétní výpočty vycházející z jím přesně vypozorované situace světelných signálů na křižovatce ulic Hradecká a Sukova. K posouzení této otázky není třeba ani žádného znaleckého posouzení, neboť jde o prostý výpočet času, který uplyne mezi dobou, kdy mohl vyjet automobil stěžovatele a kdy mohl vyjet automobil policistů, a vypočtením vzdálenosti, kterou za tuto dobu mohl ujet

stěžovatel. Pokud by byla správná hypotéza stěžovatele ohledně doby svícení signálního světla a toho, že se pohyboval rychlostí minimálně 30 km/h, pak by skutečně jen těžko mohla proběhnout situace tak, jak jí popsali ve svých výpovědích policisté. Tato tvrzení při tom nelze bez dalšího považovat za nevěrohodná. Žalovaný tak měl za této situace doplnit dokazování, například i opakovaným výslechem policistů, kteří se k dané otázce vůbec nevyjádřili, aby buď tato tvrzení stěžovatele vyvrátil, nebo potvrdil.

[28] Nelze ani souhlasit s tím, že by průběh děje jednoznačně vyplýval z výpovědi stěžovatele. Ten v ní uvedl, že vyhrazený jízdní pruh využil k odbočení s tím, že to bylo někde mezi ulicí Pernerova a Sladkovského, kam chtěl odbočit, a protože to nebylo možné, tak pokračoval až k ulici Na Hrádku. Vzhledem k tomu, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází z toho, že obviněný jel ve vyhrazeném jízdním pruhu již od křížení s ulicí Pernerova, z čehož je dovozována i celková vzdálenost jízdy ve vyhrazeném jízdním pruhu, nelze dovozovat, že se k jednání, minimálně v celém rozsahu, stěžovatel doznal. Navíc pokud by tvrzení stěžovatele ve spojení s navrženými důkazy mohlo vyvrátit i jeho předchozí výpověď, pak je měl žalovaný vyhodnotit, neboť nelze vyloučit ani to, že obviněný z přestupku uvedl ve své výpovědi nepřesnosti nebo nepravdu, neboť není povinen pravdu vypovídat.

[29] Úvahy o účelovosti navržené svědkyně, byť učiněné nad rámec hlavních rozhodovacích důvodů žalovaným i krajským soudem, nelze aprobovat. Jak správně poukázal stěžovatel, Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 1 As 96/2008 uvedl, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhovat nové důkazy i v odvolání. Jen z toho, že byl uveden v určité pozdější fázi řízení, nelze rozhodně dovodit, že by byl účelový. Obviněný z přestupku může považovat situaci za jasnou z již provedených důkazů a nemusí tedy spatřovat v předchozí fázi řízení jakýkoliv důvod k tomu, aby navrhoval doplnění dokazování. Navíc nelze přehlédnout ani to, že takový důkaz by mohl zpravidla navrhnout i ve fázi podání správní žaloby [viz § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Není také jasné, z čeho krajský soud dovodil, že údaj o spolujezdci bývá uveden v oznámení o přestupku nebo v úředním záznamu. Pokud spolujezdci do řešení přestupku jakkoliv nezasahují, nevidí Nejvyšší správní soud jakýkoliv důvod k tomu, aby policisté takový údaj do uvedených dokumentů uváděli, ani mu není známo, že by to bylo běžnou praxí. Z jiných doposud provedených důkazů nevyplývá, že by se navržená svědkyně ve vozidle nenacházela.

[30] Pokud jde o zmínku stěžovatele, že namítal, že je dána důvodnost pochybovat o správnosti výpovědi policisty D., neboť měl ztížené výhledové možnosti směrem dopředu, pak je třeba poukázat na to, že tato námitka nebyla obsažena v žalobě a je tak nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku nezákonnosti rozsudku podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. za opodstatněnou, a proto napadený rozsudek podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil.

[32] Vzhledem k tomu, že již v řízení před krajským soudem byly důvody pro zrušení

rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. V návaznosti na zrušení rozhodnutí správního orgánu pak podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán za přiměřeného použití § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.

[33] V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[34] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaný ve věci celkový úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, neboť rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno, a proto mu zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému.

[35] Tyto náklady řízení jsou tvořeny jednak částkou 8 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny náklady právního zastoupení. Zástupce stěžovatele před krajským soudem učinil v řízení o žalobě celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé (žaloba) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT a účast na jednání před soudem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g) AT. V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon, kterým je písemné podání ve věci samé (kasační stížnost) ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) AT. Stěžovateli nelze přiznat náhradu nákladů za převzetí věci, jak požadoval ve vyčíslení nákladů, neboť advokát zastupoval již v řízení před krajským soudem. Za každý úkon právní služby náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení činí 13 600 Kč. Zástupce doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení o žalobě a o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH ve výši 2 856 Kč. Celková částka za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 24 456 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2016

JUDr. Radan Malík
předseda senátu